

נשיא המכון פרופסור גדי גולן,

ד"ר מיכל סלע ראש מנהל הסטודנטים

סגל אקדמי ומנהלי

עמיתי הסטודנטים, מכובדי כולם.

אני מאוד מתרגשת להיות כאן. זה לא מובן מאליו עבורי כלל.

אני רוצה לספר לכם שלפני שלוש שנים, הייתי בחושך כמעט מוחלט.

למדתי לתואר שלא נהייתי בו, שלא הרגשתי בו שייכת, שלא הייתי בו אני.

אני זוכרת שאנשים זרים היו ניגשים אליי ושואלים אותי סתם כך: "למה את עצובה? תחייכי". אבל אני לא הייתי מסוגלת.

להגיד שלמדתי הרבה בתואר ההוא - אני לא יכולה.

אבל כן קיבלתי משם את שיעור חיי.

עד לפני שלוש שנים, חשבתי שלהצטיין משמעו לסיים מה שהתחלת ולעשות את זה הכי טוב, ויהי מה. וכך נהגתי - התעקשתי להישאר במקום שלא התאים לי.

יש משפט שאומר, שבכל דרך שאדם מתעקש ללכת בה - מוליכים אותו מהשמיים.

הכוונה היא שאדם שמתעקש ללכת במסלול שהוא נמצא בו, יגיע במוקדם או במאוחר ליעד שהוא התכוון להגיע אליו. בין אם היעד הזה טוב ובין אם הוא רע עבורו וזה הקטצ'.

הרבה פעמים בחיים אנחנו מתעקשים על דברים שלא בהכרח טובים לנו. כי פוחדים משינוי, כי רוצים להרגיש בטוחים.

אני למדתי שהעקשנות, על כל מעלותיה יכולה להיות מסוכנת. ולפעמים, אנחנו צריכים את הדבר הזה שיערער אותנו, שיגרום לנו להטיל ספק, לשחרר ולוותר על העקשנות כשהיא לא טובה לנו. כי יכול להיות שמפסידים דברים טובים יותר בדרך.

אני החלטתי לעזוב את התואר ההוא. וכן, זה היה כרוך בהרבה ויתורים כואבים. אבל ההחלטה הזו גרמה לי להעריך את הדרך שעברתי ולברך על המקום שאני בו היום.

סגירת המעגל הפרטית שלי הייתה לפני שנתיים וחצי. אני זוכרת שהייתי בדרך למכון, ופתאום אני שומעת שוטר קורא לי. לא הבנתי מה הוא רוצה ואם עשיתי משהו לא טוב, אם עברתי ברמזור אדום ולא שמת לי לב...

השוטר התקרב, ואני בינתיים נכנסת ללחצים, ואז הוא הסתכל עליי ואמר: "שתמיד תשמרי על החיוך שלך".

זזה היה הרגע, הרגע שבו קלטתי שאני הולכת ברחוב ומחייכת. כי טוב לי, כי אני נמצאת במקום שבו אני רוצה וצריכה להיות, מקום שאני אוהבת.

אני רוצה לסיים בשני דברים:

האחד הוא להודות לבורא עולם, שנתן לי כוחות וזיכה אותי להגיע לרגע הזה, למשפחה, ההורים היקרים שלי, על החינוך וכל מה שהם נתנו לי. לחברים, ובמיוחד להדר החברה הטובה והשותפה ללימודים שיש לה חלק נכבד בהצלחה הזו.

וכמובן, אני רוצה להודות לכל סגל המכון הטכנולוגי חולון,

ובייחוד לראש המחלקה לטכנולוגיות למערכות למידה, פרופסור מיקי רונן והמרצים המצוינים על התמיכה והאוזן הקשבת, על ההשקעה והאמונה בנו, הסטודנטים. אמונה, שנטעה בי את האהבה ללימודים ואת הרצון לשאוף למצוינות.

הדבר השני הוא, לאחל לכם ולכל אדם מכל הלב,

שתמשיכו להתעקש ולהתמיד, אבל רק בדברים שטובים לכם, ושאים כבר תיתקלו בקשיים, אז שיהיו אלה קשיים מהסוג הטוב - קשיים שגורמים לכם לצאת מהאזור הנוח והבטוח שלכם ולממש את כל מה שאתם יכולים להיות.

אני מאחלת לכם שתמיד תמצאו את עצמכם במקום שהכי טוב לכם להיות בו, ואני מקווה גם שלא תצטרכו שום שוטר שיספר לכם שאתם הולכים ברחוב ומחייכים, עדיף שתדעו את זה בעצמכם, מבפנים. תודה רבה.